

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Hamida Rezy Emadiego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami
 - Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;
 - umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;
 - w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)
 - Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności
 - Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;
 - umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/13)

(2013/C 207/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, P.G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE.
- Komisja naruszyła moc wiążącą wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P stwierdzającego, że ogłoszenia o konkursie wskazujące wyłącznie angielski, francuski i niemiecki jako języki, które kandydaci w konkursach otwartych Unii mogą wskazać jako drugi język, są niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 342 TFEU oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wskazanie tylko trzech języków dopuszczalnych jako drugi język kandydatów w konkursach otwartych Unii, Komisja w praktyce narzuciła nowe rozporządzenie określające system językowy instytucji, naruszając wyłączną właściwość Rady w tej dziedzinie.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 12 WE (obecnie art. 18 TFUE), art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 UE, art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że wprowadzone przez Komisję ograniczenie językowe jest dyskryminujące, ponieważ przytoczone przepisy zakazują narzucania obywatelom europejskim i urzędnikom instytucji europejskich ograniczeń językowych, które nie są przewidziane w sposób ogólny i obiektywny przez regulaminy wewnętrzne instytucji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1/58 i które dotychczas nie zostały wydane, i zakazują ustanawiania takich ograniczeń, o ile nie wynika to z konkretnego i uzasadnionego interesu służby.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE w części, w jakiej ustanawia on zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucjonalnych państw członkowskich.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła oczekiwania obywateli dotyczące możliwości wyboru jako drugiego języka dowolnego spośród języków Unii, zgodnie z tym, tak jak było to zawsze praktykowane do 2007 r. i co zostało autorytatywnie potwierdzone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/10 P.
- 5) Zarzut piąty dotyczy nadużycia władzy i naruszenia norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wprowadzenie prewencyjnego i ogólnego ograniczenia języków dopuszczalnych jako drugi język do trzech, Komisja w rzeczywistości antycypowała na etapie ogłoszenia o konkursie i określenia warunków udziału w konkursie sprawdzenie kompetencji językowych kandydatów, które powinny zostać ocenione w ramach konkursu. W tej sytuacji decydujące znaczenie ma znajomość języków, a nie kompetencje zawodowe.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysłała do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 1i 6 rozporządzenia nr 1/58, art. 1d ust. 1 i 6, oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników i art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Now Wireless przeciwko OHIM — Starbucks (HK) (now)

(Sprawa T-278/13)

(2013/C 207/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Now Wireless Ltd (Guildford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: T. Alkin, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Starbucks (HK) Ltd (Hongkong, Chiny)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; oraz